

A szankciókat megszüntetik. Ez azonban korántsem jelenti azt, hogy a nyugati nagyhatalmak megijedtek volna a fasizmus nagyhangú kijelentéseitől. A megtorlások megszüntetése inkább azt bizonyítja, hogy a nagytőkés államok nem képesek egy egységes akcióra, hogy a tőke különböző irányú érdekeltsége nemcsak a termelésben, hanem a politikában is anarhiát eredményez. A megtorlások mindenestre, ha nem is jelentettek egy egységes, őszinte háborúellenes megmozdulást, pénzügyileg meggyengítették Olaszországot.

Mussolini egy ujságírónak kijelentette: „Itália gyorsan felejt”. Ez a kijelentés azonban nem hozza közelebb a fasizmust és Angliát, mert ha Mussolini gyorsan tud is felejtetni, Anglia biztosan nem. Anglia nem fogja elfelejtetni az olasz pénzen szított egyiptomi és palesztinai zavargásokat, nem a birodalom mohamedánjai közötti fasiszta aknamunkát és nem fogja eltérni, hogy a birodalom legfontosabb ütőerén, a szuezi csatornán, és Egyiptom kulcsánál, a Tana tónál Olaszország megvesse a lábát. Két imperialista hatalom nem fér meg ugyanazon a területen, a gyöngébbnek engednie kell és ma még Anglia az erősebb.

A fasizmus háborúja egy egyensúlyát veszített ember kétségbeesett, vad csapkodására emlékeztet. Ez a háború egy anyagi, politikai és erkölcsi alapját veszített rendszer végső szalmaszálkapkodása volt. Ha enged, akkor a belső ellentétes erők morzsolják fel, ha pedig megelégszik egy ilyen abessziniai félsikerrel, akkor az utolsó, ellövöldözött puskaporral együtt elszáll a tekintélye is.

Iványi János

V I S S Z H A N G

Ezen rovatban időről-időre közöljük olvasóinktól és elvbárántinktól szerkesztőségünkbe érkezett, olvasóinkat érdeklő írások, levelek azon részeit, amelyek a lapban képviselt eszmék visszhangjául tekinthetők.

Az érettségi után

Az iskolaév vége felé, az érettségi vizsgák közeledésére a lapok hasábszámra közlik a szentimentalizmustól csöpögő cikkeket a „balagó vendiákról”, aki a „Gaudeamus igitur”-ral búcsúzik az iskolától, zsebében a „Nagy Élet” kezdetét jelentő érettségi bizonyítvánnyal. Vezető sajtóorgánunkm kétcsillagos főírástudója kenetteljes hangon emlékezik meg az érettségi-banketről és ünnepélyesen tiltakozik annak netaláni megszüntetése ellen, mert szerinte akármilyen is a mai diák helyzete, a diákságnak nem az igazságokra, hanem az illúziókra van szüksége. Sajtónk és írástudói úgy látszik nem vették, vagy inkább nem akarják észrevenni a diákság nehéz szociális helyzetét.

A nehéz anyagi viszonyok között az érettségig eljutott diákok nem érdeklik az „első bankett bolond örömei”, ami alatt a cikkíró valószínűleg a bankett koronáját, a nyilvánosházban végződő hajnali lumpolást érti. A diákság legnagyobb részének nincs szüksége cifra

sétapálcára sem, hogy ezzel dokumentálja érettségét. Fiatal életünk gondja kiül az arcunkra s minden cifra sétapálcánál, vagy bankettnél jobban igazolja érettségünket.

Nekünk az érettségi nem a drukkot, nem a kölcsönszmokkingban való fényképezést, nem a bankett tatármártásos, borgőzös hangulatát, hanem a feleletre váró kérdések tömegét jelenti. Vajjon tudnának-e írástudóink feleletet adni ezekre a kérdésekre? Feleletet arra, hogy mi legyen velünk? Az legyen-e sorsunk, ami a 4—5 évvel ezelőtt éretteknek, akiknek az egyetem csak a további gondokat, a szűkös máról-holnapraélés nyomorúságát jelentette? Feleletet arra, hogy honnan teremtsük elő az egyetemi landijakat, a könyvek árát és a vizsgák díját? Feleletet arra, hogy mi lesz velünk akkor, amikor a diploma végre a kezünkben lesz? Az legyen-e sorsunk, ami a pár évvel ezelőtt éretteknek, akiket évről-évre százával önt ki magából az egyetem és diplomát útravalóul adja nekik, de adós marad a felelettel, hogy mit is kezdjenek vele? Akiknek a legnagyobb része még mindig munkanélkül, testileg-lelkileg elgyötörve kérvényez és állást keresve házal egyre kevesebb reménnyel? Mit csináljunk az érettségivel és az egyetemi diplomával? És ki az oka annak, hogy már az érettségítől a diplomáig, ezen a rövid szakaszon is kikopunk az életből? Hol az a társadalom, az az újságíró, aki feleletet ad nekünk?

Lapjaink, „írástudóink“ hallgatnak ilyenkor. A feleletet nekünk, magunknak kell megadnunk. Nem szabad elcsüggednünk, tanuljunk tovább és ne tőrjünk, hogy a tanulás csak egyes osztályok előjoga legyen. Éhezve, fázva, éhbérekért órákat adva, de tanuljunk, mert a tudás hatalom, mert a tudás, ha ma nem is, de lesz idő, amikor biztos alapja lesz az életnek. Sorsunkat magunk építsük, nem vagyunk odaláncolva a mához és ne is tőrjünk, hogy odaláncoljanak. Mi nem akarunk letört kispolgárok, hulló egzisztenciák lenni, hanem szabad emberek. Le kell szoknunk arról a tévhitről, hogy a diplomával „urak“ vagyunk. Le kell szoknunk az ostoba és céltalan osztálygőgről, amit a nevelés ragasztott ránk minden alap nélkül, hiszen az osztály már régen kicsúszott lábaink alól. Ne tőrjünk, hogy olyanok osztogassák nekünk a tanácsokat, akiknek semmi érdekközösségük sincs a fiatalsággal. Mi élni akarunk, tudni akarunk, emberek akarunk lenni és ők a múlt század kifakult, poros, elrongyolódott gondolkodásmódját akarják ránktukmálni. Jaj nekünk, ha elfogadjuk! Aki ma marad le, ma hagyja tévútra vezetni magát az elveszett. Ma újnak kell lenni! Újnak, új társadalmi törekvések befogadására, újnak, a régi, korhadó életformák lerázására és az új élet felépítésére.

Az írástudók lapjától tehát nem várhatunk mást, mint tévútravezetést, kerékkötést, fakó, értelmetlen mesék álombaringatását. A jugoszláviai magyar ifjúságnak olyan lapra van szüksége, mely életfeladatául az ifjúság nevelését és vezetését tűzte maga elé, olyan lapra, amelyet az ifjúság maga ír, minden ráerőszakolt vezetés nélkül, olyan lapra, mely őszintén tárja fel az ifjúság szociális helyzetét, problémáit és hazug ideálok és tekintélyimádat helyett konkrét tervekkel áll az ifjúság elé. Ilyen lapra van nekünk szükségünk. És ezt várjuk a „HÍD“-tól is.

Egy maturáns.